

Letnik MMXXIV
Št. 11
December 2024
Bilten

Niti časa

Rdeča nit

1. POPOTNICE

- Uvodnik
- Vaški klepetulji pesnita

2. IZ ZANKE V ZANKO SKOZI ČAS

- Bistvo naše zgodbe
- Vaška veselica
- Sprehod v Jasno
- Zabava po Hawaisko

3. Z ROKO V ROKI

- 3. medgeneracijski planinsko-likovni dogodek
- Piše se nova zgodba
- Tkanje niti z najmlajšimi
- Prižig lučk
- Piknik - Društvo invalidov
- Rdeči noski
- Literarno popoldne v avli - Zveza društev slepih in slabovidnih
- Obisk ponijev
- Požarna vaja
- Filmska zgodba

4. DOMSKI OBRAZI

- To sem jaz

5. ZA TELO IN DUŠO

- Ustvarjamo plakate skupaj

6. PISMA

- Moja zgodba
- Pismo svojke

7. ZLATE ROKE IN USTVARJALNI DUH

- Naš bazar
- Izlet za stanovalce
- Priprave na praznike
- Nazaj k naravi
- Puščamo sled na lepih željah

8. STKANE NITI

- Gardaland
- Podvig na Slemenovo špico

Izdal: Mavida domovi d.o.o.,
Podružnica Kranjska Gora

Uredniški odbor: Karmen Romih
Elvisa Suhonič
Ula Rupnik
Silva Košnjek
Dragana Bavrlić

Vaški klepetulji: Mira Smolej
Darinka Tarman

Lektoriranje: Karmen Sluga

Oblikovanje: Rosje
Tisk: Medium

Naklada: 150 izvodov

December 2024

Fotografiji na naslovnici in na zadnji strani:
shutterstock

MAVIDA

Za morebitne napake se opravičujemo.

Popotnice

Dragi bralci,

Pripravila: Karmen Romih, direktorica

December je najbolj praznični mesec leta. Narava se spremeni v zimsko pravljico, številne luči prikimavajo plesu snežink, slišati je božične pesmi in čutiti veselje. December je tudi mesec obdarovanj ter številnih lepih želja. Krona želja pa je novoletna zaobljuba, ko sebi obljubimo, kaj vse bomo spremenili, da se nam bo ta želja izpolnila.

Tako smo v naš bilten vtkali rdečo nit, ki smo jo poimenovali Sprememba.

Znani rek pravi, da je sprememba edina stalnica v življenju. A ljudje smo bitja navad in večina našega vedenja je osnovana na navadah. Stare navade in stari vzorci nam dajejo večji občutek psihološke varnosti. Helen Keller, ameriška pisateljica, ki je bila slepa in gluha, pravi, da je varnost le iluzija. V naravi varnost ne obstaja, tudi otroci je kot celoto ne doživljajo. Izogibanje nevarnosti dolgoročno ni varnejše od neposredne izpostavljenosti. Po njenem je življenje drzna pustolovščina ali nič.

Spoštovani stanovalci in dragi sodelavci!

Vsem vam želim miren božič in sreče ter zdravja v novem letu. Želim vam, da bi uživali v vsakem trenutku, se veselili s prijatelji in se imeli lepo. Novoletna zaobljuba pa naj bo drzna pustolovščina.

Bistvo naše zgodbe

Pripravila: Elvira Suhonič, delovna terapevtka

Letošnja 12. obletnica doma je bila priložnost za praznovanje, hvaležnost in obujanje spominov na vse lepe trenutke.

Direktorica doma, ga. Karmen Romih, je ob tej priložnosti čestitala trem zaposlenim, ki so skozi leta svojega dela pustili neizbrisen pečat v domu. »Njihov prispevek ni le v vsakodnevem delu, temveč v tem, da so s svojim strokovnim pristopom in človeškim dotikom ustvarili okolje, v katerem se naši stanovanjci počutijo kot doma,« je povedala direktorica.

Poleg zaposlenih so bile čestitke in zahvale izrečene tudi stanovalcem, ustvarjalcem našega bazarja. Njihova kreativnost, delavnost in velikodušnost je prepoznana v našem ožjem in širšem okolju. Z njihovim delom ne samo, da obogatijo družabno življenje v domu, ampak tudi motivirajo druge stanovalce h krepitvi ročnih spretnosti.

Za glasbeno popestritev je poskrbela priljubljena glasbena skupina Gajst'n band, ki je s svojim

energičnim nastopom poskrbela, da so se prisotni podali na ples. Njihov nastop je dodal poseben čar celotnemu dogodku in ustvaril nepozabno vzdušje med stanovalci in zaposlenimi.

Vrhunec dogodka pa je bil prav gotovo, ko sta Minca in Franca, znani vaški opravljivki, zarezali v praznično torto. Ta simboličen trenutek je poskrbel za nasmeh na obrazih vseh prisotnih, ki so se veselili skupnega praznovanja in obujanja spominov na vse, kar se je zgodilo v preteklih letih.

Ob tokratnem praznovanju je bilo jasno, da ta prostor ni le kraj, kjer se nudi pomoč starejšim, temveč tudi dom, kjer se vsakodnevno ustvarjajo spomini, prijateljstva in nove priložnosti za aktivno življenje. Praznovanje je bila priložnost, da se spomnimo, kako pomembno je negovati medsebojne odnose in ustvarjati okolje, kjer vsak posameznik, bodisi stanovalec ali zaposleni, lahko pripomore k boljši kakovosti življenja in skupnemu zadovoljstvu.

Vir: arhiv doma.

Vaški klepetulji pesnita

Pripravili: Darinka Tarman in Mira Smolej, prostovoljki

RESNICA

Prebudim se, nov je dan!
Kaj se bo danes zgodilo?
Upanja imam obilo.

Le kako se čas vrti,
življenje naše spremeni.
Sprememba bila je v hiši,
zdaj pod nosom se obriši.

Vendar smo še dobre volje,
včasih nam bilo je bolje.
Nam sonce vitamine deli,
končno lahko veseli smo mi vsi.

Darinka Tarman

POROZNA KOST

Osteoporoza -

»Reci ne krhkim kostem!«

Oglas je letošnji s svetovnim dnem.

Zadihaj, zapoj, zapleši,

Navdih svoj razreši.

Akcij se udeležuj.

Kamor vleče te, potuj!

Osmisli si vsak dan

S cvetjem, smehom obdan.

Trud in volja naj ne bosta zaman.

Mira Smolej

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vaška veselica

Pripravila: Sanja Pavlovič, fizioterapevtka

Prišel je težko pričakovan dan, čas pusta. V popoldanskem času se je v avli doma začela vaška veselica, ki so jo organizirali zaposleni doma. Zbralo se je veliko stanovalcev, ki so se vživali v praznično vzdušje. Najpogumnejši so se našemili v pustne maske, ki so jih ob koncu dogodka nagradili s suho klobaso in zaseko. Vsekakor so bile maske pravo presenečenje. Stanovanci so pokazali svojo kreativnost, smeh in veselje pa sta preplavila prostor. Takšni trenutki še posebej povežejo ljudi in ustvarijo nepozabne trenutke, ki so še dolgo v spominu vseh udeležencev. Da je bilo vzdušje še posebej živahno, so poskrbeli zvoki mladega ansambla poskočnih fantičev, ki je v naših koncih dobro poznan in priljubljen. Glasba je segla do src vseh prisotnih - stanovanci so se sprostili, pozabili na vsakdanje skrbi in se prepustili ritmu. Plesalo se je, pele so se domače pesmi, smeh in veselje pa sta odmevala v vsakem kotu.

Za varnost in organizacijo so poskrbeli zaposleni, oblečeni v gasilce, za osvežitev pa natakarcici Helda in Helga, ki sta z nasmehom in prijaznostjo zagotovo poskrbeli, da so stanovanci uživali v pijači. Marica, frizerka iz Gorij, je nudila številne storitve

in poskrbela, da so se obiskovalci ob čarobnem dnevu pusta počutili posebno. Poleg tega se je eden od naših zaposlenih našemil v vedeževalko, ki je s svojimi napovedmi pričarala pravo mistiko, kar je dodalo še nekaj humorja in posebnega šarma celotnemu dogodku. Ob vsem tem veselju in zabavi sta bila prisotna tudi mesarja, ki sta pripravila še eno posebno točko dogodka - degustacijo suhih klobas. Stanovanci so se lahko sladkali z odličnimi dobrotami, ki so jih mesarji ponudili, verjetno pa so bile klobase prava paša za brbončice.

Zaposleni so skrbeli, da je vse potekalo gladko, obenem pa prispevali k prijetnemu vzdušju, saj so bili maskirani liki še dodatna popestritev.

Vse je seveda popestril tudi srečelov. Stanovanci so svojo srečo preizkusili pri dekletu po imenu Srečka, ki je poskrbela, da so bile nagrade pestre in zanimive. Vsaka nagrada je verjetno prinesla še en nasmeh na obraz in naredila dan še bolj poseben. Na koncu je bilo vse zaključeno z dobro voljo, smehom in veseljem - to je tisto, kar je ta dan naredilo res nepozaben. Pustni dan, ki je vsem obiskovalcem prinesel ne samo zabavo, ampak tudi občutek skupnosti, sreče in hvaležnosti.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Sprehod v Jasno

Pripravila: Beti Legat, vodja objektne higiene in pralnice

Biv je lep poletn dan, ustvarjen kot iz san za izlet u Jasno. Sonce je sjav, tice so ble vesele, da vohk uživajo svobodo. Vse to smo porajtal, k smo stopl z našga doma vn na luft. Z gospo Vero sva se zvo dobr ujele in najraj bi tud eno koj zapele. Pa je bvo treba kr pot pod noge vzet. Zvo velik sva s mele za povedt med potjo, šli smo tud mem doma od gospe Vere, majo na balkonah zvo lepe rože. Prov hitr smo pršli u Jasno, tm je bvo že kr velik drena. Ta mvad so glih mel konc šole. Smo mov pojedl, popil, klepetal inu občudval to čudeso naše narave.

Poj smo pa kr hitr mogl jt nazaj u nš dom, tm ns je že južna čakava. Midve z gospo Vero sva ble tazadne, k sva narajmale soseda, pa smo mov poklepetal. Koj za sosedm sva narajmale še poštarja, naja je biv zvo vesev. Mu je zvo velik za povedat, kva se na vas dogaja. Čvovk b kr klepetov, tok je bvo novga za povedat, pa lep dan je biv, tak da se t nč notr ne mudi. Tud če sva mele ta dan čs cevga sveta, sva mogle kr mov pohetet, da neb južne zamudle. Biv je res lep poletn dan, k ti ostane za zmerej.

Vir: arhiv doma.

Zabava po Hawaisko

Pripravila: Kristina Oblak, tehnik zdravstvene nege

Na vroč avgustovski dan, smo se, kot ponavadi, zbrali na vrtu doma.

Havajski ritmi so prihajali iz velikega zvočnika in mi, zaposleni, nekateri okrašeni z rožnatimi vencami, okolili vratu in na glavah, smo se že veselo pozibavali in pripravljali vse za veseli dogodek. Okoli miz se je počasi napolnilo in obetala se je dobra havajska žurka. Kot se spodobi, smo namešali koktejle in jih okrasili z barvastimi dežnički in slamicami. Živopisane barve naših eksotičnih pijač so bile

prava paša za oči in veselje za naše brbončice. Tudi odžejali smo se, saj nas je sonce visoko na nebu že kar ogrelo. Na mizah smo imeli slaščice, ki nam jih je pripravila nepogrešljiva domska kuhinja.

Veseli in polni novih vtisov smo počasi pospravili in pospremili stanovalce nazaj v avlo, nekatere tudi nazaj na skupine, nazaj v naše alpsko vzdušje.

Še en fajn dogodek je za nami in prijalo je, ko smo se vrnil v hlad.

Vir: arhiv doma.

3. medgeneracijski planinsko-likovni dogodek

Pripravila: Alenka Mirtič Dolenc, vodja dogodka

27.septembra sta Fundacija ALJAŽEV KRAJ in Planinsko društvo Dovje - Mojstrana izpeljala že, lahko rečemo, tradicionalni 3. Medgeneracijski planinsko-likovni dogodek v Vratih.

Popoldanskih užitkov druženja niso zmotili niti res močan dež, grmenje in veter. V prijetno zakurjeni Aljaževi sobi so udeleženci uživali v zgodbah in na delavnici, ki sta jo pripravila Željko Vertelj in Vojko Gašperut. Tudi sami so slikali z usti ter ugotovili, da slikarja resnično ustvarjata čudovite mojstrovine.

Člani GRS Mojstrana so pripravili zanimive zgodbe in prisotne opomnili na varno hojo v gorah ter prikazali različne načine reševanja.

Osebe Aljaževega doma je poskrbelo za dobrote. Na dogodku so bili letos prisotni učenci OŠ prof. dr. Josipa Plemlja Bled, stanovalci doma za starejše Kranjska Gora, uporabniki CUDV Jesenice, člani in članice Europa Donna Slovenija, skupine Zgornja Gorenjska, ter člani in članice Združenja borcev in udeležencev za vrednote NOB Dovje - Mojstrana. Vseh skupaj jih je bilo kar 40.

Vir: arhiv doma.

Piše se nova zgodba

Pripravila: Vesna Režonja, učiteljica

Medgeneracijsko druženje pozitivno vpliva na posameznike in skupnost.

Oktober smo se, ob Mednarodnem dnevu starejših, prvošolci Osnovne šole 16. decembra Mojstrana odpravili na obisk k starejšim ljudem v Mavida dom, podružnico Kranjska Gora.

Skupaj smo si pričarali občutek domačnosti, topline in bližine. Lepo je bilo videti dlani, ki so se povezovale ob gnetenju testa in izdelovanju piškotov. Še lepše je bilo opazovati iskrice v očeh, ki smo jih drug drugemu prižgali s popolno navzočnostjo v trenutku.

Taka druženja učijo Življenja: empatije, potrpežljivosti, spoštovanja, odprtosti.

Otroci so bili navdušeni nad skupno preživetimi trenutki. Všeč jim je bilo, ker so se spoznali, se drug drugemu predstavili in jim voščili ob njihovem prazniku. Izpostavili so tudi lepe občutke, ker so delali skupaj, si pomagali in poskrbeli za sladkanje. Najbolj pa se jim je v srce vtisnila prijaznost, ki so jo znali in zmogli dati drug drugemu. Ena deklica je povedala: »Vesela sem, ker so oni veseli.«

Kaj lepšega lahko damo drug drugemu kot čas, prijaznost in bližino. Lepo je tkati mrežo s srčnimi vrednotami.

Veselimo se ponovnega snidenja.

Vir: arhiv doma.

Tkanje niti z najmlajšimi

Pripravila: Elvira Suhonič, delovna terapevka

Vedno se razveselimo obiska naših najmlajših prijateljev.

Otroci skozi različne aktivnosti, kot so preprosti pogovori, petje pesmi ter ustvarjanje, izražajo svojo radost ob druženju s starejšimi. Stanovalci pa podelijo svoje življenjske zgodbe, spomine na otroštvo ter izkušnje, ki vsakič sproti navdušijo mlajše.

Tokrat pa smo zgodbo zapeljali v malo drugačno smer. S stanovalci smo se odpravili v vrtec Kekčevi junaki, Kranjska Gora, kjer so nas sprejeli s prav posebno gostijo, čajanko.

Nikakor pa nismo na vrata vrtca potrkali praznih rok. Delovne roke naših stanovalcev so poskrbele, da je vsak izmed malih junakov dobil svojo žabico. Takšni projekti ne le da spodbujajo ustvarjalnost, temveč krepijo tudi medgeneracijsko sodelovanje

in čustvene vezi, saj uporabljajo izmenjavo idej, zgodb in vrednot. Na koncu tako izdelane žabice niso le čudovite umetnine, ampak tudi simbol povezovanja dveh svetov - sveta starejših in mlajših.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Prižig lučk

Pripravil: Benjamin Bešič, delovni terapevt

Decembra, ko se noči podaljšajo in zrak napolni praznični trenutki, je v našem domu potekal poseben dogodek - prižig lučk. Ta tradicija nas vsako leto spomni na moč skupnosti in radosti, ki jih prinaša praznični čas.

Letošnji dogodek je bil še posebej čaroben, saj nas je obiskala skupinica otrok iz vrtca Rateče. Njihova energija in nasmeh sta prispevala k veseli atmosferi. Otroci so s pesmijo in plesom ogreli srca vseh prisotnih. Skupaj smo pričakali trenutek, ko so lučke zasvetile, kar je simboliziralo upanje, ljubezen in prijateljstvo. Takšni dogodki nas opominjajo, kako pomembno je povezovanje med generacijami ter kako lahko majhne stvari, kot so lučke, prinesejo veliko svetlobe v naša življenja.

Ob zaključku smo se dogovorili, da se bomo srečali tudi v prihodnje, saj so takšni trenutki

Vir: arhiv doma.

neprecenljivi. Lučke, ki smo jih prižgali, niso le okras, ampak simbol naše skupnosti in medsebojne podpore.

Upamo, da bo takšnih dogodkov v prihodnje še več, saj prinašajo radost, toplino in srečo tako mlajši kot tudi starejši generaciji.

Piknik – Društvo invalidov

Pripravila: Darinka Tarman, prostovoljka

V mesecu juniju organiziramo družabno srečanje v hotelu Špik v Gozdu - Martuljku. Vedno na srečanje povabimo tudi stanovalce doma starejših iz Kranjske Gore.

Veselimo se srečanja. Vsi sodelujemo pri družabnih igrah, družimo se z znanci in prijatelji, zaplešemo ob prijetni glasbi in tudi zapojemo. Še naprej se veselimo tega druženja.

Vir: arhiv doma.

Rdeči noski

Pripravila: Ula Rupnik, fizioterapevtka

Znova je prišel zadnji petek v mesecu in na sporedu je bil Ta veseli petek. Vendar pa ta petek ni bil običajen. Ob glasnih vriskih in glasbi je v dom zakorakala skupina Rdečih noskov in med stanovalci sta se v trenutku razširila pozitivna energija in navdušenje. Vsak od nastopajočih je prikazal svojo posebno točko, polno vragolij.

Skupaj s stanovalci smo se veselili ob dobri glasbi, prepevali smo in nekateri so se tudi zavrteli. Seveda pa Rdeči noski niso pozabili na tiste, ki se veselega petka niso mogli udeležiti, zato so se podali še po domu. V sobah so jim pričarali veselo vzdušje in na lica narisali nemalo nasmehov.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Literarno popoldne v avli – Zveza društev slepih in slabovidnih

Pripravila: Karmen Sluga, novinarka

Člani Medobčinskega društva slepih in slabovidnih Kranj so v domu izvedli literarni večer »Odmev gora v delih Josipa Vandota«.

Študijski krožek pri Zvezi društev slepih in slabovidnih Slovenije, na katerem so letos obravnavali Vandota, deluje pod okriljem Andragoškega centra Slovenije. »Za Josipa Vandota smo se odločili, ker letos zaznamujemo okrogli obletnici njegovega rojstva in smrti. In ker Vandota večinoma poznamo le po zgodbah o Kekcu, napisal pa je še veliko drugega,« je pojasnil mentor študijskih krožkov Luka Pavlin in dodal: »Med raziskovanjem Vandota smo odkrili precej del, ki jih nismo poznali. To je npr. zbirka zgodb Begunci, kjer opisuje Primorce, ki so domove zapustili zaradi bitke na soški fronti. Odkrili smo tudi zgodbe, objavljene v Zadrugarju, ki je izhajal v tridesetih in štiridesetih letih 20. stoletja. V Kranjski Gori smo predstavili odlomek iz Čuvajnice 37, ki govori o usodi železničarskega čuvaja Primoža. Leta 1985 pa so izšli Vandotovi zapiski iz pregnanstva z naslovom Daleč od Prisanka.« Na druženju s stanovalci doma ni šlo niti

brez odlomka iz Kekca na hudi poti, ki ponazarja srečanje s Prisankom, predstavili pa so še zgodbo, ki poteka med vojno Karantancev z Obri in Germani z naslovom Razor. Besedila so brali Luka Pavlin, Vesna Markoč, Uroš Diacci, Danica Zavrl Žlebir in Marinka Rozman.

Za prijetno kuliso so poskrbele članice društva, ki so na ogled postavile svoja likovna dela, za glasbeno spremljavo na harmoniki pa Filip Klinar.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Obisk ponijev

Pripravila: mag. Darinka Marija Dežman, terapevtka s pomočjo konja

Lions Cluba Bled je poskrbel za prijetno doživetje v domu.

Trije člani Konjeniškega društva DALIJA (Darinka, Lidija Janez) smo s konjema obiskali stanovalce doma v Kranjski Gori.

Že ob predhodnem ogledu terena smo se prepričali, da nam okolica omogoča prijetno druženje. Svoje je dodalo še lepo, sončno vreme.

Konj Miško in kobilica Čokolina sta bila lepo sprejeta. Nekateri so ju božali, se ju nežno dotikali, delali repke iz grive in ju vodili po travniku.

Prisostvovali so pri bandažiranju konjskih nog. Zanimala jih je tudi maketa najmanjšega konja na svetu, ki je bila v naravni velikosti, s podsedelnico in miniaturnim sedlom.

O vrstah konj in njihovih posebnostih so nekateri že veliko vedeli. Pogovor z navzočimi je bil zato še posebej zanimiv.

Popestrili so dogodek z lastnimi izkušnjami.

Nasmehov in dobre volje ni manjkalo. Tudi ponija sta bila zadovoljna.

Vir: arhiv doma.

Požarna vaja

Pripravila: Ula Rupnik, fizioterapevtka

Požarni alarm se je prižgal in en, dva, tri - akcija se je začela.

Na srečo pa je bilo to le v sklopu požarne vaje. Pri simulaciji požara naj bi zagorelo v kotlovnici, zato je bila potrebna evakuacija negovalnih skupin na drugo stran. Zaposleni so se pri tem odlično odrezali in vsi so bilo zelo hitro uspešno evakuirani.

Skupaj s stanovalci smo počakali na varnem za zaprtimi požarnimi vrati do končane akcije.

Pri vaji so nam na pomoč priskočili gasilci Prostovoljnega gasilskega društva Kranjska Gora, za katere smo po zaključku pripravili zaslužno pogostitev.

Vir: PGD Kranjska Gora.

Filmska zgodba

Pripravila: Elvira Suhonič, delovna terapevka

Stanovanci so pred kratkim doživeli edinstveno izkušnjo, saj so bili povabljeni k sodelovanju pri snemanju novega celovečernega filma z naslovom Čista in zakopana.

Z navdušenjem smo sprejeli povabilo in se podali na nepozabno avanturo. Ob prihodu na snemalno prizorišče nas je pričakala celotna filmska ekipa, ki nam je predstavila delo v zakulisju. Imeli smo priložnost spoznati režiserja, igralce in druge člane ekipe, ki stojijo za ustvarjanjem filma. Glavna igralka, Lara Komar pa nas je čisto prevzela s svojo prijaznostjo in milino.

Eden izmed stanovalec je izkušnjo opisal z besedami: »Vse skupaj je bilo kot potovanje v drugi svet. Spoznali smo nove ljudi, se naučili veliko novega in se obenem neizmerno zabavali.«

Snemanje filma v okolici Trbiža se bo nadaljevalo še nekaj tednov, premiera pa je načrtovana za

prihodnje leto. Komaj čakamo, da si bomo film ogledali tudi na velikem platnu in takrat bomo podoživeli nepozabne trenutke, ko smo bili del filmske zgodbe.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Domski obrazi

To sem jaz

Pripravila: Amra Lalić, vodja zdravstvene nege in oskrbe

Sem Amra Lalić, po poklicu sem diplomirana medicinska sestra. V domu sem zaposlena od sredine oktobra 2024, kot vodja zdravstvene nege. Pred tem sem bila zaposlena v Splošni bolnišnici Jesenice in v DSO Preddvor, prav tako kot vodja zdravstvene nege. Sem pozitivna oseba in zelo rada pomagam drugim. Zelo rada hodim v naravo. Sem mati treh otrok, s katerimi zelo rada preživljam svoj čas. Veliko mi pomeni, da so stanovalci zadovoljni, saj smo tu zaradi njih, da jim polepšamo, olajšamo in omogočimo lepše življenje.

Vir: osebni arhiv.

Pripravila: Jerneja Kopavnik, socialna delavka

Spoštovani stanovalci, lepo pozdravljeni!

Moje ime je Jerneja Kopavnik, prihajam z Lipc in z veseljem sporočam, da bom vaša nova socialna delavka. Po izobrazbi sem magistrica socialnega dela, srce pa me je že pred leti pritegnilo k delu s starejšimi, kar me je tudi spodbudilo k izbiri tega poklica.

Svojo karierno pot sem začela s pripravništvom kot socialna delavka v Domu starejših občanov Preddvor, v enotah Naklo in Preddvor. Pozneje sem pridobivala izkušnje na Centru za socialno delo Ljubljana ter na Centru za socialno delo Gorenjska, enota Jesenice. Preko let sem si tako nabrala bogate izkušnje na področju socialnega dela z ljudmi. Poleg tega aktivno govorim angleški jezik, pasivno pa italijanski in nemški jezik.

Ob strokovnih izkušnjah sem se vključevala tudi v prostovoljske aktivnosti, povezane s socialnim varstvom, izvajala praktično delo ter sodelovala pri različnih projektih. V prostem času rada ustvarjam, potujem, meditiram ter se družim s prijatelji in partnerjem. Prijatelji me opisujejo kot

Vir: osebni arhiv.

odgovorno, zanesljivo, prijazno in komunikativno osebo. Sama zase pa menim, da znam prisluhniti ljudem, jim pomagati in skupaj z njimi iskati primerne rešitve. Upam, da bom tudi pri vas lahko pustila pozitiven vtis ter da bomo skupaj soustvarjali spoštovanje in pozitivno vrednotenje starosti. Kot pravi moj najljubši citat iz knjige Mali princ: »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.«

Zelo se veselim sodelovanja z vami.

Pripravila: Suzuna Erović, objektna higiena

Sem Suzana Erović. Pred dvema letoma sem prišla iz Srbije. Imam tri hčerke. Dajano, Dijano in Magdaleno. Imam tudi vnuka, sina hčerke Dajane, starega že devet mesecev. Zaposlena sem kot čistilka. Moj mož vozi tovornjak v Nemčiji in Avstriji in ga zelo redko vidim. Moja hčerka Dijana je po poklicu medicinska sestra. Svoj poklic ima zelo rada in ona me je prepričala, da začnem delati v domu. Pravi, da ne glede na to, da sem čistilka, ravno tako nekemu lahko polepšam dan. Slovenščine še ne obvladam, ampak se iz dneva v dan trudim, da bi se jo naučila. V svojem prostem času najraje delam družbo vnuku Mihajlu. Rada imam svoj poklic in to, da sem vedno v stiku z ljudmi.

Vir: osebni arhiv.

Pripravila: Silva Košnjek, strokovna sodelavka

V dom Mavida group, Podružnica Kranjska Gora, sem prišla z željo, da del moje dolgoletne profesionalne poti preživim tudi z vami, drage stanovalke in stanovalci. Po poklicu sem socialna delavka in profesorica socialne pedagogike. Moja profesionalna pot je bila ves čas prepletena z delom na socialnem področju. V veliko veselje mi je bilo opravljati delo, ki je povezano z ljudmi vseh starostnih generacij, od mladih do starejših. Pogovori, svetovalno delo, prostovoljno delo in vodenje sem opravljala s srcem in ljubeznijo do poklica, ki sem ga izbrala.

Moje prve zaposlitve so bile v podjetjih kot socialna delavka, vendar le za krajše obdobje. Kar 23 let sem bila zaposlena na Centru za socialno delo. Najprej sem delo opravljala kot strokovna delavka, pozneje pa tudi kot direktorica. Poslovna pot me vodila naprej v nove izzive in pridobivanje novih izkušenj, zato sem se leta 2003 zaposlila na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, kjer sem delo opravljala pet let. V tem obdobju sem pogrešala neposredno delo z ljudmi. Z novo možnostjo zaposlitve kot strokovne vodje in direktorice v CSD Škofja Loka sem znova našla nove izzive, predvsem pa neposredne kontakte s starejšimi. Vsak topel objem, stisk roke, nasmeh, pogovor, petje in ples s stanovalci so mi

Vir: osebni arhiv.

dajali novo energijo in izjemno zadovoljstvo. V posebno veselje mi je bilo delo s starejšimi, zato sem se z veseljem odločila, da delo kljub upokojitvi začasno nadaljujem tudi v vašem domu.

Prosti čas pa je namenjen moji čudoviti družini, vnukoma in seveda gibanju v naravi, hribih in kolesarjenju.

Vsak dan posebej sem srečna, ker mi je dana možnost, da vas spoznavam in sem del vašega življenja v domu, ki se nahaja v tem čudovitem okolju narave in hribov.

Spoštovane stanovalke in stanovalci, svojci in zaposleni, hvaležna sem vam za to bogato izkušnjo.

Pripravila: Dragana Bavrić, receptorka

O sebi mi je bilo vedno težko govoriti, pisati, se predstaviti. Mislila sem, da nisem zanimiva, da nimam kaj povedati ... Sedaj vem, da temu ni tako. Vsak od nas ima svojo zgodbo, iz katere se lahko veliko naučiš, samo slišati, poslušati moraš. Vzeti par minut časa, kar ni veliko, a nekemu to pomeni več, kot si lahko mislimo.

Sem Dragana Bavrić, stara sem 50 let. Poročena (že 31 let), imama dva sinova in dva vnuka ter Tysona (naš pes). To je moja družina. Družina, na katero sem ponosna, oni so moj smisel in razlog, zakaj se živi. Da ko padem, tudi vstanem, da nikoli ne odneham in ne obupam, da se v slabem vedno najde tudi nekaj dobrega.

Rada potujem, raziskujem, plešem (pred operacijo sem plesala folkloro), rada berem, gledam filme, se igram z vnukoma. Moje vodilo v življenju je, da vse, kar delam, delam s srcem. Po poklicu sem ekonomski tehnik, a delala sem tudi za tekočim trakom, na normo ... Zadnjih 20 let sem delala v trgovini kot namestnik vodje poslovne enote, do težke in neuspešne operacije, ki sem jo imela pred dvema letoma. Sledi rehabilitacija, revizija operacije, v glavnem - življenje se mi je obrnilo na glavo. Dobila sem kategorijo invalidnosti, ostala brez službe in nič več ni bilo tako, kot je bilo včeraj ... Bila sem obupana, nisem vedela, kako naprej, nisem znala ...

Sama sebi sem govorila, da se vse zgodi z razlogom, da je vse za nekaj dobro, da po dežju vedno posije sonce. Izhoda nisem videla, a sem sama sebe prepričevala, da si bom poiskala novo službo, da

Vir: osebni arhiv.

bom znova koristna, da bom živela. Ni bilo lahko, a sedaj sem tu, med vami. Počutim se koristno, živo, spet delam ... To sem iskala in potrebovala. Par toplih besed in objem nas ne stane nič, a nekemu pomeni veliko.

Mogoče ga boš jutri potreboval ravno ti?

Hvala direktorici, ki mi je dala priložnost, da se pokažem, dokažem, da sem danes lahko tu z vami. Hvala ge. Silvi za razumevanje, toplo besedo, od nje sem se v kratkem času veliko naučila. Hvala vsem vam, mojim sodelavcem, ker ste me sprejeli medse in se med vami počutim lepo in prijetno in imam občutek, da smo že dolgo skupaj. Hvala našim stanovalcem, ki mi vsako jutro polepšajo z besedo dobro jutro in nasmeškom, za katerim se skriva veliko zgodb.

Pripravila: Armin Junuzović in Erna Musić, bolničarja

Sem Armin Junuzović, star sem 21 let, živel sem v Sapni, rojen sem v Tuzli (BiH).

Osnovno šolo sem končal v domačem kraju, pozneje pa sem se zaradi velike želje po poklicu zdravstvenega delavca s prijateljico Erno vpisal na medicinsko šolo.

Sem Erna Musić, rojena v Tuzli (BiH), živela sem v Zvorniku, stara sem 21 let, osnovno šolo sem končala v domačem kraju, pozneje pa sva se skupaj vpisala na srednjo medicinsko šolo v Srebrenici (BiH).

V prvem letniku srednje šole se je iz prijateljstva rodila ljubezen, skupaj sva sedla v šolsko klop in skupaj končala srednjo medicinsko šolo.

Dve leti po končani šoli sva se poročila in začela živeti skupaj. Ker sva v domovini težko našla službo, sva iskala tudi drugod. Videla sva oglas za delo v Mavida domovih, podružnica Kranjska Gora, prijavila sva se in zaposlila. V Slovenijo sva prišla januarja. Najtežje je bilo slovo od prijateljev in družine, a vedela sva, da naju čaka nekaj boljšega. Prilagajanje na novo državo ni bilo tako težko, predvsem zaradi čudovitih sodelavcev, ki so naju toplo sprejeli in so vedno imeli potrpljenje z nama. Naučili so naju, kako poteka delo in veliko o

Vir: osebni arhiv.

zasebnem življenju v Sloveniji. Skozi delo je učenje slovenskega jezika potekalo zelo hitro, vsi so se trudili, da čim prej usvojiva jezik, ki ga trenutno govoriva.

Sedaj sva si našla stanovanje na prelepih Jesenicah, kjer živiva, tu pa delava že skoraj eno leto.

Zelo sva hvaležna tako sodelavcem kot osebju.

Pripravila: Kristina Lotrič, tehnik zdravstvene nege

Živijo! Čeprav me verjetno večina že pozna, bom vseeno začela tako. Moje ime je Kristina in sem tista, ki vas največkrat zjutraj zbudi s stavkom: »Dobro jutro, danes sem tukaj, ker je zdravnik naročil, naj vam vzamem kri.« In tista, ki ob tem klepeta, vse dokler mi ne zmanjka časa ali glasu. V prostem času pa sem hči in žena. Moja najljubša vloga je vloga mamice dvema čudovitima fantkoma, ki mi dnevno postavljata nove izzive in prinašata nešteto razlogov za smeh. Sem tudi velika ljubiteljica živali in tako tista, ki je skoraj vso študentsko plačo zapravila za to, da je svojo štirinožno kepo sreče (in dlak) vozila na številne pasje aktivnosti. Pred rojstvom mojega prvorojenca je bil tako moj najljubši hobi mantrailing. To je kinološka disciplina, pri kateri kuža s pomočjo vonja poskuša najti pogrešano osebo. O sebi bi

lahko napisala še veliko, saj sem oseba, ki rada vedno znova išče nove izzive. Pa naj bo dovolj, da kaj prostih vrstic ostane še za druge.

Vir: osebni arhiv.

Ustvarjamo plakate skupaj

Pripravila: Sanja Pavlovič, fizioterapevtka

V prostoru fizioterapije je bila ustvarjena postaja za izvajanje vaj za ramenski obroč s pomočjo palice, ki je namenjena našim stanovalcem, z namenom izboljšanja njihove gibljivosti v ramenskem obroču in splošnega počutja. Vaje se izvajajo bodisi stoje bodisi sede, odvisno od zmožnosti, fizične pripravljenosti in počutja posameznega stanovalca. Za boljšo predstavo o tem, kako se vaje pravilno izvajajo, nam je pri demonstraciji pomagala ena izmed naših stanovalk, ki je z veseljem dovolila, da

jo fotografiramo in fotografije obesimo v prostoru fizioterapije. Njena pomoč je omogočila, da so navodila še bolj jasna. Poleg postaje so palice ves čas na voljo, kar omogoča, da se vaje lahko izvajajo kadarkoli. Nekaj stanovalcev se z veseljem ustavi pri postaji in posveti vajam za ramenski obroč, ki postajajo del njihove dnevne rutine. S tem pristopom se povečuje njihova samostojnost in aktivnost, kar pozitivno vpliva na dobro počutje.

Vir: arhiv doma.

Moja zgodba

Pripravil: Vladimir Dumka, stanovalec

Rojen sem davno v Bosni. Tam smo preživel vojno. Dva starejša brata sta bila v partizanih, mi na vasi. Ko je bila vojna končana, sta brata prišla v Banjaluko in neko nedeljo smo ju obiskali. Po vrnitvi smo večerjali. Naenkrat slišimo, da nekdo trka na vrata. Mama reče »naprej«, ampak se trkanje ponovi in mama prav tako ponovi »naprej«. Tretjič se ponovi isto in vrata se počasi začno odpirati. Najprej zagledamo cev, nato pa zunaj zaslišimo rafal. Avtomat se umakne in mi vsi skočimo ven. Pred cerkvijo vidimo mrtvega človeka v vojaškem plašču.

Pozneje je mama izvedela, da je bil mrtev sovaščan na povratku iz ujetništva, a naš obiskovalec je imel nalogo, da nas vse pobije, ker oče svojih sinov ni želel dati med četnike, ampak sta bila v partizanih. Po tem dogodku smo v najkrajšem možnem času zapustili vas in se preselili v Vrbas v Bački. Tam sem končal gimnazijo. Bilo je pisano življenje. Poleti sem hodil v zadrugo okopavat koruzo, jeseni obirat koruzo in rezat stebila, da smo imeli š čim kuriti. Poleti smo gojili tudi sviloprejkje. Mama je dobila majhne bubice in doma smo jih gojili z listi murve. Ko so odrasle, so se zavile v čauro in si jih moral nesti v odkup, da se ne izleže metulj, ker pregrize čauro in svila propade.

Gimnazijo sem uspešno končal in se odločil za študij na elektro fakulteti v Ljubljani. Študij je počasi napredoval. Denarja za preživetje je bilo malo, tako da sem moral sam skrbeti za preživetje. Ob prihodu v Ljubljano mi je takoj manjkal slovensko-ukrajinski slovar. Ne glede na to nisem imel nobene težave z slovenščino. Po končanem študiju sem se poročil in dobil službo ter stanovanje v Kranju. Takrat so bili taki časi, da je bilo težko dobiti službo, a še težje stanovanje. Meni je to uspelo. Čas do upokojitve sva z ženo preživela v Kranju. Tu se je nama rodil sin, ki je prav tako končal elektro fakulteto v Ljubljani.

V Kranju sem dočakal pokojnino. Po odhodu v pokoj sem začel delati slovensko-ukrajinski slovar. Ta odločitev je naletela na več kritik kot odobravanje. Najprej - slovar delajo znanstveniki, ne pa navadni

Vir: arhiv doma.

tehnik. Če vzamemo, da se jaz nikoli nisem učil ne enega ne drugega jezika, imajo prav. Še nekaj je - ni pomembno, kaj je povedano, pomembno je, kdo je to povedal. Ko slovar ni bil še niti na polovici narejen, sem dobil ponudbo, da imenujemo drugega avtorja in slovar gre takoj v tisk. To ponudbo sem odklonil in nadaljeval delo po svoje. Po naključju je moj material dobil SAZU-ZRC in skupaj smo šli v dokončno dodelavo. Določili so enega strokovnjaka za slovenščino in v Kijevu našli enega za ukrajinsko. Stekla so zaključna dela in je slovar natisnjen. Res je, da sem dobil pripombe, da slovar ni na znanstveni podlagi, ampak če akademija znanosti nekaj izda, potem ne vidim razloga, zakaj to ne bi bilo na znanstveni podlagi.

Čas v Kranju je počasi mineval. Žena je umrla. Jaz sem bil kmalu po tem operiran. Ko sem po operaciji okreval, mi je sin našel zavetišče v Viharniku. V Viharniku sem prišel kot bolnik na okrevanje. Počasi sem se navadil na novo okolje in novo življenje. Kot stanovalec Viharnika sem tukaj dobil stalno bivališče in sedaj sem stalni prebivalec Kranjske Gore. Tukaj imam vse, kaj potrebujem. Prehrana je dietna, po navodilih zdravnikov. Vse, kar potrebujem, mi priskrbijo. Prosti čas je zmanjšan na minimum, ker imamo dosti skupnih aktivnosti in ne veš, kdaj čas mine. Samo pokazati moraš voljo, da jih vključiš v svoj urnik.

Pismo svojke

Pripravila: Diana Zajec, novinarka in urednica, spletni medij Zdravstveniportal.si

Spomin ostaja vtkan v duha - demenci navkljub. In ljubezen je tista, ki pomaga ta spomin krepiti.

Človek na demenco nikoli ne more biti pripravljen. Dandanes nemalokrat poslušamo o boleznih tisočerih obrazov, pri katerih je prepoznavna simptomov otežkočena, posledično prihaja tudi do zakasnitev pri zdravljenju, da čakalnih vrst v javnem zdravstvu niti ne omenjam. Demenca pa je na tej ravni poseben fenomen, kajti to najpogostejše neurodegenerativno obolenje možganov je eno izmed tistih, ki vtisne poseben pečat življenju ne le obolelega, ampak tudi njegovih bližnjih.

Četudi veš, četudi slutiš, da pri bližnjem vse opazneje vznikajo simptomi, ki napovedujejo srh vzbujajočo sliko, v kateri pod taktirko časa skupni spomini zaradi napredujoče bolezni vse bolj bledijo, ne moreš verjeti, da boš nekoč na tej poti primoran spremljati svojca. Svojo mami, na primer. Oziroma svojo staro mamo, sestro, prijateljico iz študentskih let ali dolgoletno znanko ...

Danes je demenca že dolgo del našega vsakdana, njen obraz smo spoznali na zelo raznolike, precej boleče in težko obvladljive načine ...

Pred nekaj dnevi sem sanjala o mami, ki je sedela ob kovčku, do vrha napolnjenem s papirji, obrazci, formularji - in knjigo o DNK. Njen pogled je bil prazen. Podobno prazen kot formularji, ki bi jih morala izpolniti, pa ji je zmanjkalo besed zanje. Zmanjkalo je spomina. Zmanjkalo je védenja in zavedanja, le izraz na obrazu je ostal nespremenjen: prežet z nasmehom, ki ji je ožaril obraz v trenutku, ko me je prepoznala.

In tako nekako tudi v resnici minevajo dnevi, že dolgo. Vsebina pogovora je vedno bolj okleščena, a nasmeh ostaja. Ostaja prepoznavna znanih obrazov, toda nabor teh obrazov se krči. Aktivnosti je vse manj, ostaja pa - življenje. Ostajajo objem, skupna kavica, dotik, nasmeh, drobne razvade. Ostajata slovo in obljuba o skorajšnjem ponovnem snidenju.

Vir: osebni arhiv.

V zadnjih dneh pa se je celo ta okleščeni nabor znašel na preizkušnji. Z mami v splošni bolnišnici na Jesenicah, na urgenci, v hudi dihalni stiski, s poslabšanjem splošnega zdravstvenega stanja, ko sem v določenem trenutku prejela sporočilo lečeče zdravnice, naj z bratom Alešem prideva čim prej, ker je mamičino stanje zelo slabo. Ostale so le še solze, boleča stiska, nema bolečina - in trden stisk rok. Vem, da je mami čutila bližino, dobila moč za okrevanje - in po mukotrpnem tednu dni spet, kot pravi, le stežka čaka na skupno kavico, ki jo bomo spili v njenem »hotelu«, v domu.

Očitno nam je in bo, spet in znova, uspelo previhariti viharje. In mami iz bolnišnice znova vrniti v zavetje doma, kjer se danes počuti kot na konstantnem dopustu - ni ji treba skrbeti za kuhanje, za pranje, za čiščenje ali za zalivanje rož, prehrana je dobra, s sostanovalko Sonjo se izvrstno razumeta in uživata v »crkljanju«, ki sta ga v »Cvetju v jeseni«, kot se imenuje njihova skupina, upravičeno deležni tako v dobesednem kot v prenesenem smislu besede.

Ob takšnih razmislekih, ki izvirajo iz bolečine osebnega izkustva, pa velja vedno znova opozoriti

na vse pre pogosto pozabljeni pomen človečnosti, ki bi morala ostati prva in zadnja prvina našega delovanja.

Še pred nekaj leti smo poslušali opozorila o akutnem pomanjkanju prostora v domovih za starejše; danes je zaradi pomanjkanja negovalnega osebja že vsaka četrta postelja prazna, kakovost in varnost oskrbe pa posledično pešata. Zato nikoli in nikdar ne velja pozabiti, da smo kot družba dolžni skrbeti za dobro prebivalstva, v konkretnem primeru za dobro starejših; navsezadnje se prejkoslej prav vsak človek znajde v tej vlogi.

A zdi se, da odgovorni v tej državi tovrstna sporočila radi preslišijo. Morda zato, ker niso ne čuteči in ne čuječi? To se mora spremeniti. In na to želim vedno znova opozarjati tudi sama, kot novinarka, ki že

desetletja pokriva področje zdravja in zdravstva. Zgledujemo se po dobrih praksah, poskrbimo za dobro in varno prihodnost vseh generacij - starejšim pa zagotovimo lepo jesen življenja, ker si to zaslužijo. Vem, da bova z mami v kratkem spet pili kavo v domu. In upam, da bova ob tem še dolgo skupaj zrla v vršace, ki jih je tako rada upodabljala v obdobju po upokojitvi, ko se je posvetila slikanju in razstavljanju svojih del, v katerih je imela glavno besedo narava in, seveda, njen in naš ljubljene Bled. In danes je narava tista, ki ji - kljub demenci, ki ugaša njen spomin - daje moč za življenje. Za čopič resda ne poprime več, takoj pa se mi pridruži, ko začnem peti katero od pesmi, ki sva jih prepevali pred davnimi leti.

Zlate roke in ustvarjalni duh

Naš bazar

Pripravila: Nataša Smolej, gospodinja

V prijetnem vzdušju našega doma se vedno kaj dogaja. Ko je v zraku vonj po piškotih in poticah, prihajajo prazniki. Zato naši pridni stanovalci in stanovalke s svojimi zlatimi rokami že pridno šivajo in pripravljajo darila, ki jih bomo lahko stanovalci, zaposleni in obiskovalci kupili na velikonočnem in božičnem bazarju. Vsi mi imamo željo po unikatnih

izdelkih. Njihovi izdelki so gosence, angeli, kužki, mucki, piškoti, potice in blazine. Hvala našim zlatim stanovalcem in stanovalkam - imate zlate roke. Naj vam zdravje služi in še veliko unikatnih daril nam pripravite, mi pa bomo z veseljem vse pokupili. Vesel in srečen božič ter zdravo in srečno leto 2025 vam želim.

Vir: arhiv doma.

Izlet za stanovalce

Pripravil: Vladimir Dumka, stanovalec

Lepega, sončnega dneva v juniju smo se odpravili na izlet presenečenja. Ko smo se zbrali pred stavbo, nas je čakalo prvo presenečenje. Z nami je šla direktorica.

Vožnja je bila udobna in dosti dolga. Ko smo prišli na cilj, nas je čakalo drugo presenečenje. To je bil Arboretum, Botanični vrt v Volčjem Potoku, vozički pa pripravljene, da nas vozijo po parku. Vožnja je bila počasna, tako da smo lahko opazovali in uživali v lepotah vrta.

Po nekaj časa vožnje smo se ustavili pred gostilno, da se spočijemo in popijemo kaj za osvežitev. Okolica je bila obdana z različnim rastlinjem in malim jezerom, tako da sta nam osvežitev in počitek prišla prav.

Po daljšem počitku in opazovanju narave smo se znova odpravili na pot. Vožnja je bila spet lepa in zanimiva. Povsod različno rastlinje in cvetlice. Na koncu smo šli v prodajni oddelek. Tam je bilo ogromno cvetlic in veliko izdelkov naprodaj za spomin. Čas se je počasi bližal koncu in odpravili smo se nazaj. Na poti nas je čakalo še eno presenečenje.

Ustavili smo se na kosilu. To je bilo res pravo kosilo - presenečenje, ki ga lahko samo sanjaš. Aperitiv, predjed, juha, glavna jed, solata, sladica, vino in še in še. Vzdušje je bilo odlično, tako da smo tudi zapeli.

Po kosilu smo se odpravili nazaj in zelo zadovoljni prispeli v dom.

Vir: arhiv doma.

Priprave na praznike

Pripravila: Romana Pogačnik, gospodinja

Vas zanima, kako stare običaje in praznike doživljamo s stanovalci.

V začetku leta se zabavamo ob prihodu maškar. Takrat s stanovalci veselo cvremo, obračamo in na koncu se vsi posladkamo s slastnimi miškami.

Prihajajo toplejši in daljši dnevi ter pogovori o tem, kakšno potico bomo spekli za velikonočne praznike. Teden dni prej že izdelujemo butare. Neučakani pa postanemo, ko s stanovalci delamo potico. Valjamo testo, mažemo nadev in izdelek gre v pečico. Nekateri že kuhajo jajca v čebulnih olupkih.

Pozneje pa, ko pijemo kavo, obujamo spomine in iz pečice začne omamno dišati. S stanovalci vemo, da imamo velikonočno košaro pripravljeno za k žegnu. Med letom s stanovalci in mojimi sodelavci skrbno razvijamo svoje brbončice.

A čas beži in pri nas se že pečejo piškoti za prihod Miklavža s parkeljmi. Vzdušje postaja vedno bolj praznično, ko prepevamo in krasimo jelko. Z navdušenjem prebiramo voščilnice z lepimi željami. A nekje globoko v nas tli iskrica, ki zažari na božični večer.

Vir: arhiv doma.

Nazaj k naravi

Pripravila: Elvira Suhonič, delovna terapevtka

Razvojna agencija zgornje Gorenjske za občino Kranjska Gora izvaja projekt »Nazaj k naravi«. V sklopu projekta so pripravili nagradni natečaj za vse občane Kranjske Gore. Gre za natečaj recikliranja in ponovne uporabe izdelka - izbrali bodo najbolj inovativno recikliran izdelek iz odpadnega oziroma neuporabnega materiala. Mi smo se na natečaj prijaviли s posebno zgodbo.

Skozi čas spletemo različne zgodbe in večina od njih se začne z besedama nekoč ali včasih. Kljub temu smo želeli ustvariti nekaj, kar se bo začelo z danes in bo hkrati nosilo korenine preteklosti.

Projekt nas je povezal v manjšo skupino, ki je dobila priložnost združiti moči in ideje. Pod našimi prsti je nastalo nekaj unikatnih izdelkov, ki nosijo posebno zgodbo. Stanovalke so uporabile CD zgoščenke za izdelavo večnega nakita. Kakšno zgodbo smo želeli napisati? Tako kot je na zgoščenki zapisana vsebina, tako je tudi naša ogrlica zapis igre naših spominov, veččin spretnih prstov in nenazadnje zmes čudovitih barvnih odtenkov. Zakaj nakit? Nakit je tisto, kar podarimo nekemu, ki ga imamo radi, je večten in nenazadnje nekaj, kar našemu jazu doda posebno noto. Ženske rade rečemo, da nas krasi.

Dotrajan okvir za fotografijo smo spremenili v čudovito igro svetlobnih žarkov z močno vsebino.

Današnji čas je prinesel digitalni svet, vseeno pa si želimo ostati zvesti svojim spominom. Pogled na fotografijo je vedno poseben, saj v nas spodbudi celo paleto naših čustev. S tem projektom smo vzeli nekaj iz prašnega kota in ga postavili tja, kamor sodi, v našo bližino.

Niti so vedno tiste, iz katerih se da veliko splesti. Iz klopčiča se splete pulover, nakvačka prtiček in nenazadnje je nit tista, s katero zakrpano še tako velike luknje. Naš tretji izdelek je šopek rož, ki je nastal iz ostankov volne. Spomini so nas popeljali v čas, ko smo kot otroci držali volno, da jo je mama navijala v klopčič. V mislih smo lahko občutili dotik nežnega moherja in zvok pletilk. Sedaj pa so vsi ti spomini zbrani v čudovit jesenski šopek. Staro steklenico smo pobarvali v večno zlato barvo in jo spremenili v lepo vazo. Že Feri Lainšček je nekoč v pesmi Ne bodi kot drugi zapisal: »Prinesi mi rože, ki divje cvetijo«. Mi smo zapisali: »Prinesli smo rože, ki večno cvetijo.«

Prav posebno zgodbo nosi obleka. To je tista, ki sicer ne naredi človeka, je pa vsak posameznik pozoren nanjo. Od malega nas učijo o pomenu obleke. V preteklosti se je točno vedelo, katera obleka je tista, ki jo oblečemo za »na lepš« in katere so tiste za vsak dan. Danes je znova malo drugače. Omare

Vir: arhiv doma.

se šibijo pod težo oblačil in večinoma ženske smo tiste, ki se vsakič znova znajdemo v dilemi, kaj obleči. S pridihom te zgodbe smo ustvarili krasno torbico in dve buči iz dotrajanih kavbojk. Ženske imamo vedno ob sebi torbico. V njej nosimo vedno tisto, kar nam največ pomeni. S tema izdelkoma smo naš projekt zaključili.

Skozi ves čas smo sledili svoji rdeči niti, nadeli smo si najlepši nakit, si podarili najlepši šopek in vse to strnili v čudovito fotografijo, ki smo jo postavili v okvir. Ko pride čas, lahko vse skupaj pospravimo v torbico, ki jo imamo kot večnega spremljevalca.

Vso težo spominov nosimo s seboj, vsak v svojem nahrbtniku. In to je tisto, česar nam nihče ne more vzeti.

Kot vidite, projekt za nas ni bil zgolj ohranjanje narave in recikliranje. Ima mnogo globlji pomen, ki je združil stanovalce, spomine, delo in ideje. Dodali smo čudovit kamenček v mozaik našega domskega ustvarjanja. Nimamo inovativnega izdelka, imamo pa zgodbo izdelkov, ki seže daleč v preteklost in bo nosila težo skozi vse bodoče generacije. In ta zgodba nas je popeljala do osvojene nagrade.

Vir: arhiv doma.

Puščamo sled na lepih željah

Pripravila: Fani Zima, stanovalka

Minila so že tri leta, odkar sem prišla v naš dom. Že doma sem rada kaj ustvarjala. Rada delam v terapevtski delavnici, kjer delamo za novoletni in velikonočni bazar, tudi različne igrače iz blaga. Skupina treh, še Joži in Helena, pa delamo rojstnodnevne vizitke za vse stanovalce in zaposlene. Poleg vizitk iz različnih papirnatih cvetov, ki jih same izrezujemo in sestavljamo, delamo tudi vizitke iz naravnih posušenih cvetov in listov. Skozi vse poletje na sprehodih v naravi nabiram različne cvetove in liste ter jih posušim. Vse tri rade to delamo in smo vesele, če nam uspe sestaviti kakšno posebno lepo. Rade se družimo in nam nikoli ni dolgčas.

Vir: arhiv doma.

Zahvala prostovoljcem

*»Le kakšno bi bilo življenje, če ne bi imeli poguma,
da bi poskusili kaj novega?«*

(V. Van Gogh)

*Zahvaljujemo se vam
za vaš doprinos in pogum
pri ustvarjanju novih zgodb.*

Stkane niti

Gardaland

Pripravila: Kristina Lotrič, tehnik zdravstvene nege

V petek, 24. 5. 2024, se nas je 21 zaposlenih iz Mavidine podružnice Kranjska Gora odpravilo na izlet v zabavišni park Gardaland. Naš dan se je začel že zelo zgodaj, saj nas je do kraja Castelnovo del Garda v Italiji čakala približno štiri ure dolga vožnja. Po nekaj urah vožnje je iz prtljažnega prostora avtobusa začelo dišati po kavi in slastnih sendvičih, zato smo se ustavili. Hvala, kuhinja, za pripravo malice! Kava nas je dodobra prebudila in tako je preostanek poti minil v dobrem vzdušju, polnem smeha, zabave in dobre volje. Ob prihodu v Gardaland so nas z zabavno točko pozdravili zeleni zmajček Prezzemolo (Peteršiljček) in prijatelji. Preden nadaljujem, pa mi dovolite, da vam predstavim nekaj zanimivih dejstev o Gardalandu. Gardaland je eden izmed največjih in najstarejših zabavišnih parkov v Evropi. Nahaja se v Italiji, ob Gardskem jezeru, natančneje v kraju Castelnovo del Garda. Idejo za postavitve zabavišnega parka v tem delu Evrope je v začetku 70. let prejšnjega stoletja dobil veronski podjetnik Livio

Furini, medtem ko je užival v zabaviščnem parku Disneyland v Kaliforniji. Želja se mu je uresničila 19. 7. 1975, ko je Gardaland tudi uradno odprl svoja vrata. Danes se Gardaland Resort razprostira na 260.000 m² površine in poleg zabavišnega parka obsega tudi tematski hotel, tematski akvarij Sea Life in vodni park Legoland. V samem zabaviščnem parku je vsak lahko našel nekaj zase, saj park obsega kar 32 različnih atrakcij, od tega 19 fantazijskih, sedem pustolovskih in šest adrenalinskih. Mimogrede, najstarejši še delujoči adrenalinski vlakec je bil leta 1985 odprt pod imenom Magic Mountain, danes pa se imenuje Shaman. Žal pa v času našega obiska ni obratoval. Znotraj parka smo našli številne restavracije z različno hrano in tako je tudi tukaj vsak lahko našel nekaj za svoj okus. Dan je kar prehitro minil in ugašanje atrakcij ter naša prijetna utrujenost sta nas opozorila, da je čas za vrnitev domov. Vožnja je minila v prijetnem sproščenem vzdušju, prijetnem pogovoru in obujanju dogodkov preteklega dne.

Vir: osebni arhiv.

Podvig na Slemenovo špico

Pripravila: Sanja Pavlovič, fizioterapevtka

Bil je krasen septembrski dan, ko se nas nekaj zaposlenih v zgodnjih popoldanskih urah odpravi na Slemenovo špico. Kot običajno se zberemo na parkirišču našega doma, od koder se zapeljemo do prelaza Vršič. S parkirišča na Vršiču se usmerimo na pot, ki vodi na Mojstrovko in Sleme. Po krajšem vzponu imamo na levi strani večjo skalo - Mojstrovko, ki smo jo pred dvema letoma preplezali kot pravi profesionalci. Vzamemo si minuto odmora za obujanje spominov in nadaljujemo desno po poti v smeri Slemenove špice, kjer nas spremljajo lepe porumenele barve macesnov. Po nekaj spustih in

vzponih nas malo pred vrhom pozdravi nekaj ovac. Seveda ne gre brez slikanja z njimi. Pripravljeni smo še na zadnji vzpon, ki traja slabih pet minut. Na vrhu uživamo v razgledu, lepo se vidijo skakalnice v Planici in vrhovi nad dolino Tamar. Naredimo še nekaj fotografij in se spustimo nazaj v dolino. Na poti domov se ustavimo še v planinski koči, v kateri uživamo v prijetnem in avtohtonem okolju. Postrežejo nas z odličnimi jedmi, ki nas spomnijo na topel dom naših babic. S polnimi želodci tako zaključimo naš podvig.

Vir: osebni arhiv.

*Uiharnikove niti časa
smo prepletli s pomočjo*

- Občina Kranjska Gora
- Lektoriranje Karmen Sluga s.p.

*Velik izziv življenja je premagati meje znotraj sebe,
jih odriniti tja, kamor še v sanjah ne bi pomislili,
da je mogoče.*

*Verjemi, da zmoreš
in si že na pol poti do cilja.
Novo leto, nov začetek.*

Srečno in veselo 2025

Kolektiv Mavida domovi d.o.o. Podružnica Kranjska Gora

Sledite naši zgodbi na www.dom-viharnik.si